

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 444/2021-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sov. Hrdinov 200/3, Svidník, proti postupu Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 57/2016 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 57/2016 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **550 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Prešov **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Okresný súd Prešov **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **384,08 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 21. septembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva

na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 Csp 57/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka si žalobou doručenou okresnému súdu 2. septembra 2016 uplatnila primerané finančné zadosťučinenie vo výške 290 eur ako satisfakciu za porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré musela brániť v súdnom konaní proti žalovanej

████████████████████ Svoj nárok oprela o rozsudok okresného súdu č. k. 17C 119/2014 z 13. augusta 2014, v ktorom bola ako spotrebiteľka úspešná v konaní, keď súd v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“) zistil porušenie spotrebiteľského práva zo strany žalovanej. Opísuc chronologický priebeh napadnutého konania, v ktorom od októbra 2016 okresný súd neuskutočnil žiadny procesný úkon, sťažovateľka zdôraznila, že tento postup konajúceho súdu je poznačený zbytočnými priet'ahmi. Z dôvodu pretrvávajúcej nečinnosti okresného súdu podala 12. júna 2021 sťažnosť na priet'ahy predsedovi súdu podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. V odpovedi na sťažnosť z 2. augusta 2021 predseda okresného súdu uviedol, že vzhľadom na vysoký počet pridelených vecí, práceneschopnosť i mimoriadne opatrenia a obmedzenia súvisiace s pandémiou ochorenia COVID-19 zákonný sudca uprednostnil vybavovanie urgentnejších a prípadne jednoduchších vecí, v ktorých boli účastníci aktívni s tým, že ďalšie veci popri tom vybavoval následne podľa poradia a svojich možností. Sťažovateľka zdôraznila, že do momentu podania ústavnej sťažnosti nebol v jej veci uskutočnený žiadny procesný úkon ani jej nebolo doručené žiadne meritórne rozhodnutie.

3. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, že boli porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a prikázal okresnému súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov. Súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5000 eur a náhrady trov konania.

4. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 444/2021 z 9. novembra 2021 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť sťažovateľky v celom rozsahu na ďalšie konanie.

5. Ústavný súd v tejto veci upustil od ústneho pojednávania, keďže na základe podaní účastníkov, doložených príloh a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti uviedla, že podstatou a zmyslom ňou podanej žaloby bolo naplnenie funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a to dosiahnuť sankčný a odradzujúci účinok tohto inštitútu, keďže zo strany žalovanej spoločnosti dochádza na finančnom trhu k dlhodobému a opakujúcemu porušovaniu práv spotrebiteľov. Rozhodovanie o uvedenom nároku nemožno hodnotiť ako skutkovo, procesne, ani právne zložité. Okresný súd vo veci

sťažovateľky rozhoduje už takmer 5 rokov bez akéhokoľvek kvalifikovaného procesného úkonu, pričom intenzita porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je daná práve dĺžkou napadnutého konania.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. k. 1SprO 1328/2021 z 1. decembra 2021 odkázal vo vzťahu k vecnej stránke ústavnej sťažnosti na pripojené vyjadrenie zákonného sudcu [REDAKOVANÉ] z 30. novembra 2021.

7.1. Konajúci sudca uviedol, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky považuje za nedôvodnú, a to s poukazom na nepravdivosť jej tvrdení o jej neskúsenosti so súdnou mocou, ako aj na zjavný nedostatok tvrdení odôvodňujúcich požadované primerané finančné zadost'učinenie. Sťažovateľka podľa súdneho registra na okresnom súde ako žalobkyňa či žalovaná od roku 2005 bola a je sporovou stranou v najmenej 30 samostatných súdnych sporoch (predmetom ktorých je asi v 6 prípadoch aj nárok na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia, a to aj opakovane proti rovnakej žalovanej), z čoho vyplýva nepravdivosť jej tvrdení o neskúsenosti so súdnou mocou. Nepravdivé je aj tvrdenie sťažovateľky, že po jej podaní sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi súdu (k tomu pozri bod 2 odôvodnenia tohto nálezu) nedošlo pred podaním ústavnej sťažnosti k náprave, hoci okresný súd v primeranej lehote určil a 24. septembra 2021 aj na úradnej tabuli súdu oznámil termín verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia pojednávania na 1. október 2021. V určený deň okresný súd vo veci sťažovateľky vyhlásil rozsudok (č. k. 13 Csp 57/2016-21, pozn.), ktorého písomné vyhotovenie bolo obratom doručené stranám sporu. Podanie ústavnej sťažnosti môže teda svedčiť buď o úmyselnom zavádzaní, alebo o tom, že skutočným účelom ústavnej sťažnosti nie je tzv. náprava, ale jej samoučelné podanie na účel dosiahnutia zisku (s čím môže súvisieť aj paušálne odôvodnenie v ústavnej sťažnosti a všeobecné a vágne odôvodnenie požadovaného finančného zadost'učinenia).

7.2. Ďalej zákonný sudca poukázal na to, že advokát sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastupuje množstvo klientov v obdobných veciach, pričom podáva formulárové žaloby a aj formulárové ústavné sťažnosti nevyjadrujúce ujmu jeho klientov, pričom je pravdepodobné, že sťažovateľka ani nepozná priebeh jednotlivito vedených súdnych sporov. Podľa zákonného sudcu sa javí ako nepravdepodobné, aby všetci klienti toho istého advokáta, hoci v konaní pred ústavným súdom zastúpení rôznymi (ale stále tými istými) právnymi zástupcami, začali naraz pociťovať a rovnako odôvodňovať údajnú ujmu. Zvýraznil i to, že priebeh konania bol postihnutý pandémiou COVID-19 a sťažovateľka okrem sťažnosti na prietahy predsedovi súdu nevyužila žiadne prostriedky na urýchlenie konania, ktorými by zároveň prezentovala svoj zvýšený záujem na jeho výsledku, a až dosiaľ sa o vec na súde nijako nezaujímal. Napriek tomu, že je sťažovateľka v napadnutom konaní zastúpená advokátom, tento ostal nečinný a v rozpore s § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nereagoval na výzvu súdu, keď v stanovenej lehote nezaslal súdu repliku k rozsiahlemu vyjadreniu žalovanej. Tvrdenie stresových situácií sťažovateľky v ústavnej sťažnosti je podľa zákonného sudcu len vágnym a paušálnym konštatovaním, ktoré nie je spôsobilé byť predmetom dokazovania a požadované primerané finančné zadost'učinenie v sume 5 000 eur niekoľkonásobne prevyšuje hodnotu sporu. Zákonný sudca navrhuje ústavnej sťažnosti v celom

rozsahu nevyhovieť, pričom v prípade vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľky navrhuje nepriznať jej primerané finančné zadosťučinenie a rovnako ani náhradu trov konania.

III.2. Replika sťažovateľky

8. Sťažovateľka vo svojej replike zo 16. decembra 2021 uviedla, že k obsahu ústavnej sťažnosti sa predseda okresného súdu nevyjadril (hoci navonok za okresný súd koná jeho predseda) a neuviedol tak žiadne skutočnosti vedúce k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky je neopodstatnená. Súčasťou vyjadrenia okresného súdu je stanovisko zákonného sudcu napádajúce právnych zástupcov sťažovateľky ako aj iných advokátov, ktorý podľa jeho tvrdenia podávajú hromadné žaloby. Vyjadrila svoje presvedčenie, že za tento stav nesie zodpovednosť jednoznačne zákonný sudca, ktorý vo veci nekoná po dobu 5 rokov, a nie ona, ktorá sa len domáha ochrany svojich práv alebo jej právni zástupcovia, ktorí si plnia svoju povinnosť advokáta voči klientovi. Z vyjadrenia okresného súdu nie je ani zrejmé, či sa s názorom zákonného sudcu stotožňuje, preto ho sťažovateľka považuje za nejasné a nezrozumiteľné a navrhuje, aby naň ústavný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Predmetnom posúdenia ústavného súdu bol v danom prípade postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietahov, a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a tiež jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

11. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017, II. ÚS 118/2019).

12. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou ESLP (rozsudok ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, s'ťažnosť č. 30979/96) zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre s'ťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd posudzoval aj ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľky.

14. Pokiaľ ide o prvé kritérium, t. j. právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom konania je rozhodovanie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia uplatneného s'ťažovateľkou podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Predmetná agenda tvorí bežnú a pravidelnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, preto dĺžka namietaného konania nie je závislá od právnej či skutkovej náročnosti prerokovávanej veci.

15. Ďalším ústavným súdom posudzovaným kritériom je správanie s'ťažovateľky v napadnutom konaní. V danom prípade ústavný súd pri skúmaní obsahu spisu okresného súdu nezistil také správanie s'ťažovateľky ako strany sporu, ktoré by negatívne ovplyvnilo celkovú dĺžku napadnutého konania. Pokiaľ zákonný sudca vo svojom vyjadrení k ústavnej s'ťažnosti poukazoval na pasivitu s'ťažovateľky, ktorá žiadnym spôsobom nereagovala na výzvu okresného súdu a nevyjadrila sa k podaniu žalovanej z 28. októbra 2016, v dôsledku čoho okresný súd uprednostnil pri vybavovaní vecí „aktívnych“ účastníkov, ústavný súd uvádza, že reagovať na vyjadrenie žalovanej strany replikou je právom žalobcu, a nie jeho povinnosťou, čo vyplýva tak z gramatického výkladu § 167 ods. 3 CSP (porovnaj dikciu „umožní mu“), ako aj z celkového charakteru tohto procesného inštitútu. Ak sa s'ťažovateľka nepovažovala za potrebné k podaniu žalovanej vyjadriť, nemožno ju za to sankcionovať. Využitie procesných prostriedkov je totiž výlučne vecou strany sporu a súd limituje len v tom, že musí vyčkat' na uplynutie lehoty na vykonanie úkonu (obdobne III. ÚS 519/2021).

16. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní. Okresný súd v počiatočnej fáze napadnutého konania realizoval len nevyhnutné úkony spojené s podaním žaloby s'ťažovateľky v zmysle § 167 CSP a po vydaní uznesenia podľa § 167 ods. 3 CSP z 1. decembra 2016 ostal bezdôvodne nečinný po dobu takmer 5 rokov. Vo veci s'ťažovateľky napokon rozhodol rozsudkom č. k. 13 Csp 57/2016-21-61 z 1. októbra 2021, ktorým uložil žalovanej povinnosť zaplatiť s'ťažovateľke sumu 50 eur (výrok I), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok II) a s'ťažovateľke priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III). Po realizovaní procesných úkonov doručovania písomného vyhotovenia rozsudku stranám sporu podľa § 223 ods. 3 CSP vyčísliť s'ťažovateľka okresnému súdu 29. októbra 2021 trovy konania. Proti rozsudku okresného súdu č. k. 13 Csp 57/2016-21 (v časti výroku I) podala žalovaná 2. novembra 2021 odvolanie, pričom okresný súd už plynule realizoval úkony podľa § 373 až § 375 CSP a súdny spis 30. decembra 2021 bezodkladne predložil Krajskému súdu v Prešove na rozhodnutie o odvolaní (§ 377 CSP).

16.1 Ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené absolútnou nečinnosťou okresného súdu. Časový

rámec, v ktorom dospel okresný súd k meritórnemu rozhodnutiu s ohľadom na konštatovanú skutkovú a právnu nenáročnosť danej veci, nie je z ústavného hľadiska akceptovateľný.

17. Napriek tomu, že priebeh napadnutého konania bol v rokoch 2020 a 2021 nepochybne poznačený aj objektívnou skutočnosťou spojenou s pandemickou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19 a naň nadväzujúcimi zákonnými obmedzeniami vydanými v záujme zamedzenia šírenia tohto ochorenia, čo vzal ústavný súd pri rozhodovaní do úvahy, ako už bolo zmienené, napadnuté konanie sa začalo podanou žalobou 2. septembra 2016, teda dávno pred vypuknutím pandémie, a i počas nej prevažovali obdobia, v ktorých okresnému súdu nič nebránilo v tom, aby v jednoduchom spore sťažovateľky rozhodol.

18. S ohľadom na už zmienenú absolútne ničím neospravedliteľnú nečinnosť okresného súdu preto ústavný súd uzatvára, že okresný súd nepostupoval v napadnutom konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná. Je zrejmé, že procesný postup okresného súdu v napadnutom konaní nesmeroval efektívne k rýchlemu odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky, a preto nie je zlučiteľný s jej základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. právom na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

19. Po zohľadnení dĺžky napadnutého konania a komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu (predmetu konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu) tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

20. Hoci ústavný súd vyslovil porušenie sťažovateľkou namietaných základných práv (výrok 1 tohto nálezu), neformuloval okresnému súdu príkaz konať podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, keďže v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti okresný súd vo veci meritórne rozhodol rozsudkom č. k. 13 Csp 57/2016-21-61 z 1. októbra 2021 a súdny spis bezodkladne predložil súdu druhej inštancie, ktorý bude posudzovať odvolanie žalovanej (k tomu pozri bod 14 odôvodnenia tohto nálezu). Ústavný súd však okresnému súdu dáva do pozornosti, že v prípade vrátenia veci súdom druhej inštancie musí vo veci postupovať so zreteľom na zásady obsiahnuté v čl. 17 CSP, a to najmä vo fáze rozhodovania o výške náhrady trov konania, ktorá tvorí neoddeliteľnú súčasť napadnutého konania.

21. Prietahy či nečinnosť súdu v konaní sú ústavným súdom hodnotené ako iný zásah súdu proti základným ústavne zaručeným právam a slobodám. Z tejto fakticity vyplýva, že porušenie práva na primerané súdne konanie nemožno dodatočne napraviť. Možno zabrániť, aby nedošlo k ďalším prietahom (ústavným príkazom konať), ale už raz vzniknutý prietah odstrániť nemožno, možno len poskytnúť za porušenie tohto práva primerané finančné zadosťučinenie podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde.

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch,

v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

23. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy najmä predmet konania vrátane výšky uplatneného a priznaného nároku, jeho charakter, obdobie právnej neistoty sťažovateľky a všetky ostatné okolnosti prípadu sťažovateľky, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd považoval priznanie sumy 550 eur za primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

VI. Trov konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 384,08 eur (bod 3 výroku tohto nálezu).

25. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania a výpočte odmeny za právne služby ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 13a ods. 1, § 16 ods. 3 vyhlášky). Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2021 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti,) á 181,17 eur a režijný paušál 2 x á 10,87 eur. Repliku sťažovateľky zo 16. decembra 2021 ústavný súd nevyhodnotil vzhľadom na jej obsah za podanie relevantné pre rozhodnutie, a preto zaň náhradu nepriznal.

26. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky označeného v záhlaví tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP), a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. februára 2022

Miloš Maďar
predseda senátu